

kastets § 18 (§ 29), idet Reglen i saa Fald næppe vil faa nogen reel Betydning.

Ad § 22 (Udkast 1918 § 33).

Paragraffens 1. Stykke er nyt. Det var i sin Tid under Kommissionens Forhandlinger om Udkastet af 1918 paa Tale at give en Regel om dette Spørgsmaal — hvad der er gjort i den svenske Tillægslov om Ændring i »utsökningslagen«, jfr. Lagberedningens Forslag 1918, pag. 94 og 486, og i den norske Tillægslov om Ændring i Lov om Tvangsfuldbyrdelse, jfr. den norske Kommissionsbetænkning 1918 pag. 24 og 182. Naar den danske Kommission opgav det, skyldtes det væsentligst, at Retsplejeloven ikke — saaledes som de svenske og norske Love — indeholder almindelige herhenhørende Regler, hvortil en Specialregel om Ægtefæller kunde knyttes. Man er dog nu kommet til den Opfattelse, at Hensynet til Ægtefællernes Kreditorer kræver en særlig Regel. Forslaget i § 22 slutter sig nær til Art. 196 i Schweizerisches Zivilgesetzbuch: »Behauptet ein Ehegatte, dass ein Vermögenswert zum Frauengut gehöre, so ist er hierfür beweispflichtig«. Den gaar ud fra den naturlige Formodning, der i de fleste af Nutidens Ægteskaber er for, at Ejendelene er undergivet Mandens Raadighed, jfr. Lov Nr. 75 af 7. April 1899 § 27, og den stiller ikke større Krav til Beviset for, at Ejendele staar under Hustruens Raadighed, end at der ogsaa vises hende og hendes Kreditorer fornødent Hensyn. Den svenske og norske Regel bestemmer, at den, der paastaar, at Ejendele hører til den Del af Boet, hvorover *Skyldnerens Ægtefælle* er raadig, skal føre Bøvis herfor, men at gaa denne Vej skønnes at ville være en for vidtstrakt Begunstigelse af Kreditorerne, navnlig Hustruens, og derigennem en for haard Regel for begge Ægtefæller.

Et praktisk Spørgsmaal, som Retslivet maa løse, er, hvorledes Fogden (eller i Konkurstilfælde Skifteretten) skal bedømme de Sandsynliggørelser i den ene el-

ler den anden Retning, hvorved Parterne støtter deres Anbringender. Naar § 22, 2. Stk. (Udkast 1918 § 33, 1. Punktum) giver hver Ægtefælle Ret til at fordre Fortegnelse oprettet over, hvad hver af dem raader over, antyder Bestemmelsen ved sin Plads, at der skal tillægges en saadan Fortegnelse passende Bevisbetydning, især hvis den er oprettet paa en Tid, der fjerner en Forhaandsformodning om, at den ikke svarer til Virkeligheden, jfr. for ældre Ret Reglen i D. L. 1—24—27.

Ad §§ 23 og 24 (Udkast 1918 §§ 62—65).

Reglerne svarer til §§ 62—65 i Udkastet af 1918, kun er §§ 62—64 blevet samarbejdet til een Paragraf. I Udkastet af 1918 fandtes Bestemmelserne i Kapitlet om Skifte, men ved Udskillelsen af de skifteretlige Regler til et særligt Udkast til Lov om Ændring i Skifteloven, har man beholdt disse Bestemmelser i Hovedloven som værende materielretlige.

Ad §§ 26 og 27 (Udkast 1918 §§ 35 og 36).

Der har i Kommissionen raadet adskillig Tvivl om Formaalstjenligheden af de i §§ 26 og 27 givne Regler, hvis Formaal er at yde Hustruen en vis Beskyttelse mod Virkningerne af det solidariske Ansvar, som Ægtefællerne paadrager sig efter § 11, og som er vel haardt i de hyppige Tilfælde, hvor det var Manden og ikke Hustruen, som burde dække den givne Kredit. Medens man dog er enig om at bevare § 26, har medunderskrevne *Schrøder* og *Svendsen* ment, at § 27 burde slettes, dels fordi Reglen i § 26 formentlig vil yde Hustruen tilstrækkeligt Værn, dels fordi Reglen i § 27 er for vilkaarlig afgrænset og i sin Anvendelse vil volde Besvær, ligesom den ogsaa i ikke faa Tilfælde vil føre til urimelige Resultater.

Ad § 30.

Reglen i § 30 er ny, den er foranlediget ved Opgivelsen af den i Udkastet af 1918 anvendte Terminologi (om Gifteeje